

Arrest

**nr. 98 586 van 8 maart 2013
in de zaak RvV X / IV**

In zake: X - X - X - X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X en X en X en X, die verklaren van Afghaanse nationaliteit te zijn, op 19 november 2012 hebben ingediend tegen de beslissingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 26 oktober 2012.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 10 januari 2013 met toepassing van artikel 39/73 van voormelde wet.

Gelet op het verzoek tot horen van 25 januari 2013.

Gelet op de beschikking van 12 februari 2013 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 8 maart 2013.

Gehoord het verslag van kamervoorzitter M.-C. GOETHALS.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partijen en hun advocaten H. RIAD en S. BENKHELIFA loco advocaat E. SCHOUTEN en van attaché C. MISSEGHERS, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

De Raad stelt vooreerst vast dat de verzoekende partijen in hun verzoekschrift aangeven huidig beroep te hebben ingesteld tegen de beslissingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 26 oktober 2012.

Daaropvolgend werden de verzoekende partijen er middels een beschikking van 10 januari 2013 van op de hoogte gebracht dat de kamervoorzitter of de door haar aangewezen rechter met betrekking tot het door de verzoekende partijen ingestelde beroep van oordeel was toepassing te moeten maken van

artikel 39/73, §§1 en 2 van de vreemdelingenwet zodat een mondeling debat geen meerwaarde heeft en beroep aldus via een louter schriftelijke procedure kan worden verworpen op volgende gronden:

“De eerste asielaanvraag van verzoekers werd geweigerd bij 's Raads arresten nr. 59 631 en 59 632 van 13 april 2012. Eens hij een beslissing over een bepaalde asielaanvraag heeft genomen, heeft de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wat die aanvraag betreft, zijn rechtsmacht uitgeput (RvS 19 juli 2011, nr. 214.704). Hij mag derhalve, zonder het principe van het gewijsde van een rechterlijke uitspraak te schenden, niet opnieuw uitspraak doen over elementen die reeds in beslissingen met betrekking tot eerdere asielaanvragen werden beoordeeld en die als vaststaand moeten worden beschouwd, behoudens wanneer een bewijselement wordt voorgelegd dat van aard is om op zekere wijze aan te tonen dat die eerdere beslissingen anders zouden zijn geweest indien het bewijselement waarvan sprake ten tijde van die eerdere beoordelingen zou hebben voorgelegen. Dit neemt echter niet weg dat hij bij de beoordeling van een latere asielaanvraag rekening mag houden met alle feitelijke elementen, ook met elementen die resulteren uit verklaringen die gedurende de behandeling van een eerdere asielaanvraag zijn afgelegd. De bevoegdheid van de Raad is beperkt tot de beoordeling van de in de huidige asielaanvraag aangehaalde nieuwe elementen en de mogelijke gevolgen hiervan bij een eventuele terugkeer naar het land van herkomst. De Raad stelde bij arresten nrs. 59 631 en 59 632 van 13 april 2012 de ongeloofwaardigheid vast van verzoekers hun asielrelaas. De verklaringen van verzoekers waren dermate behept met onwetendheden en vaagheden dat er geen enkel geloof kon worden gehecht aan hun bewering tot aan hun vertrek naar België in Kabul te hebben gewoond. Doordat verzoekers weigerden de waarheid te vertellen over hun echte verblijfplaats(en) in de jaren voor hun vertrek naar België was hun asielrelaas ongeloofwaardig en kon de Raad zich geen beeld vormen over hun nood aan internationale bescherming.

In hun tweede asielaanvraag beperken verzoekers zich tot het volharden in het relaas van hun eerste aanvraag, dat zij alsnog pogen te staven met enkele nieuwe stukken (drie paspoorten afgeleverd door de Afghaanse ambassade te Brussel, twee verklaringen, zes bundels gekopieerde verblijfsdocumenten en een medisch attest). Te dezen vermag het voorleggen van nieuwe documenten niet de geloofwaardigheid van het relaas te herstellen. Documenten hebben immers slechts bewijswaarde voor zover ze geloofwaardige verklaringen ondersteunen. Een lezing van 's Raads bovenvermelde arresten maakt duidelijk dat van geloofwaardige verklaringen in casu geen sprake kan zijn, inzonderheid wat betreft de afkomst van verzoekers uit Afghanistan. In het verzoekschrift wijzen verzoekers op het risico op vervolging voor de leden van een religieuze minderheid in Afghanistan, argumenteren zij ten onrechte dat een manifeste appreciatiefout is gemaakt aangezien de Raad reeds beslist heeft dat het principe van veilig derde land niet toepasbaar is, vermits in de bestreden beslissingen geen sprake is van het principe van veilig derde land, en verwijzen zij naar een nota van het BCHV, het arrest Singh van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens en de door hen neergelegde stukken. Verzoekers gaan echter voorbij aan de vaststelling dat zij hun afkomst uit Afghanistan niet aannemelijk maken. Aldus worden geen bewijselementen aangebracht die van dien aard zijn dat zij op zekere wijze aantonen dat bovenvermelde arresten anders zouden zijn geweest indien deze gegevens alsdan zouden hebben voorgelegen. De tweede asielaanvraag bevat verder geen feitelijke elementen die aanleiding zouden kunnen geven tot het in aanmerking nemen van een gegronde vrees voor vervolging die zich zou hebben gemanifesteerd na het vellen van voormeld arrest. In het verzoekschrift wordt nog de aandacht gevestigd op het risico in hoofde van de minderjarige dochters van verzoekers. Doordat verzoekers nog steeds weigeren om de correcte toedracht over hun verblijfplaats(en) in de jaren voor hun vertrek naar België mede te delen kan de Raad zich evenmin een correct beeld vormen over hun nood aan internationale bescherming. Deze vaststellingen volstaan om de in het verzoekschrift aangevoerde middelen en bijgevoegde stukken niet verder te onderzoeken, omdat dergelijk onderzoek in elk geval tot geen ander besluit betreffende de gegrondheid van de asielaanvraag kan leiden. Gelet op het voorgaande lijken verzoekers niet in staat om aan te tonen dat zij redenen hebben om te vrezen te worden vervolgd in vluchtelingenrechtelijke zin of dat zij een reëel risico op ernstige schade lopen in geval van terugkeer naar hun land van herkomst.”

Op 25 januari 2013 maken de verzoekende partijen aan deze Raad hun verzoek tot horen over.

De Raad stelt vast dat de verzoekende partijen in het inleidend verzoekschrift, onder meer, aanvoeren dat hun Afghaanse nationaliteit niet wordt betwist door de verwerende partij. Verzoekende partijen leggen, onder meer, een Afghaans paspoort voor waaruit blijkt dat zij minstens de Afghaanse nationaliteit hebben. Aan de nota van de verwerende partij wordt een “Subject Related Briefing” toegevoegd over de algemene veiligheidsstoestand van Hindoes en Sikhs in Afghanistan van 14 april 2012.

Het komt gepast voor de zaak naar de algemene rol te verwijzen, teneinde het beroep overeenkomstig de gewone procedure te behandelen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De zaak wordt verwezen naar de algemene rol.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op acht maart tweeduizend dertien door:

mevr. M.-C. GOETHALS,

kamervoorzitter,

dhr. R. VAN DAMME,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

R. VAN DAMME

M.-C. GOETHALS